

Anetu (jméno změněno) znám od jejích 12ti let. Je to dcera mé známé. V osmnácti letech čekala své třetí dítě a rozhodla se jít na potrat. Když jsem se to dozvěděla, začala jsem se za to dítě usilovně modlit a zalarmovala jsem všechny možné své křesťanské přátele k modlitbám.. Tady je její zajímavý příběh. (O.K.)

Ano, už je to více jak rok, co jsem se rozhodla pro potrat. Měla jsem už i termín i všechna vyšetření. Bylo toho hodně a vše rychle, protože jsem se rozhodla ve 12. týdnu těhotenství, což už byla velká interrupce.

Z bývalého vztahu s Petrem jsem měla dvě děti, hodně malé. Jen doma nefungovalo tak jak má a nechodil moc do práce. A tak jsem si našla útěchu někde jinde a po nějaké době jsem se k novému partnerovi přestěhovala a na to jsem otěhotněla. S Petrem jsme měli střídavou péči dle naší dohody...nechtěli jsme soudy, snažili jsme se spolu vycházet, což

fungovalo do určité doby. Můj nový přítel začal hrozně žárlit a byl agresivní. Nedalo se to vydržet. Utíkala jsem ke kamarádce...

Pak byl den D, kdy začalo pořádné peklo, s Petrem jsme odvezli děti. Petr často psal ohledně dětí a chyběla jsem mu. Tehdejší přítel to špatně nesl a jednou na mě vyjel po cestě domů autem. Otočil to a jel se s Petrem poprat. Naštěstí děti spaly. Trochu se poprali a já si uvědomila, že k Petrovi stále něco velmi silného cítím. Pak jsem si v noci sbalila pár věcí a šla ke kamarádce. Petr mě vzal nakonec zpátky, ale bylo tu těhotenství! Petr hned na začátku řekl, že to nechá na mě, že až se rozhodnu jakkoliv, bude mě milovat..

Už kvůli němu jsem chtěla dát dítě pryč. Hlava říkalo a no a srdce ne, přesto jsem si vše ohledně potratu zařídila. Mamka i kamarádka i ostatní mi to rozmlouvali, ale já stála za svým.

Jednou jsem jela do Futura v Hradci Králové koupit dětem pleny. Před Futurem měla nějaká

organizace Stop genocidě výstavu velkých fotografií nenarozených potracených dětí. Musela jsem o tom přemýšlet a fotografie na mě hodně zapůsobily. Při odchodu z Futura jsem podepsala petici proti potratům, zvedla telefon a všem jsem volala. Všem se velmi ulevilo. Petrovi jsem to řekla doma, byl trochu zaskočen, ale postavil se k tomu jako chlap a jako budoucí trojnásobný táta.

Těsně před porodem jsme s Petrem měli svatbu, aby naše malá princezna měla stejné příjmení jako Petr.

Den po svatbě přišel email, bývalý přítel se vzdal otcovství a soudit se nechtěl.

A teď je naší princezně rok. Petr ji natolik miluje, že takhle se nechoval ani k vlastním dětem. A já poprvé kojím přes rok. Jsme neuvěřitelně rádi, že ji máme, a že byly vyslyšeny modlitby všech, kdo se za nás modlili. Jsme také vděční organizaci Stop genocidě,

díky které jsem se rozhodla si naši princeznu nechat.

A nenarozené děti by měly žít, není důvod dát dítě pryč, když Vám nebo dítěti nehrozí smrt.. Jsou různá řešení jak po finanční stránce, tak bydlení, popřípadě je možná adopce.

Možná můj příběh není ani trochu podobný tomu Vašemu, ale pokud se nacházíte v situaci, kdy přemýšlíte o tom, že nenarozené miminko dáte pryč, zastavte se na chvíli.

Tak v mojí hlavě proběhlo, jak by vypadalo za pět let. Budu na to myslet? Bude mě to bolet? A mnoho dalších otázek. Ano, budu na to myslet a bude mě to bolet. Ale to je jen střípek toho. Buďte žena, zvládněte to a Vaše nenarozené miminko Vám to tolikrát vrátí. **Když to píšu, tak brečím štěstím za to, že jsem si svoji princeznu nechala i přese vše.** A nebylo toho málo. Věřím, že i Vy se rozhodnete správně a dáte šanci na nový život. **Přeji hodně sil při Vašem rozhodování.** Aneta.